

MEVROUW DING

Door

Rodrigo de Roure

Monoloog

Vertaald door Patricia Maresch

(Muziek. Publiek komt binnen. Mevrouw Ágüida en mevrouw de Kleine staan op het podium. Ágüida staat met haar rug naar het publiek, ze schildert haar houten vogels. Op de achtergrond hangen waslijnen met waar de rozen van mevrouw en een witte handdoek aan hangen. Muziek: "Emoções" van Roberto Carlos.)

ÁGÜIDA - Als ik ga proberen om achter alle eerste keren te komen, dan hou ik geen tijd meer over. Wat kan ik doen als het beste niet bestaat, het slechtste niet bestaat, wat ik lekker vind niet bestaat, wat ik vies vind niet bestaat. Er zijn nu maar tien dingen die gebeuren en. Tien dingen. Ik wil de dingen beginnen, maar dan bedenk ik me of ik echt wel de dingen moet beginnen, en dan begin ik dus niks en daarna vraag ik me weer of het te laat is om met de dingen te beginnen. Het is te laat om iets te beginnen en het is ook te laat om iets af te maken. Als de dingen klaar zijn, dan is het lekker schoon, de ruimte. Ik zie dat ik zeg wat ik niet weet en dat ik dingen doe die ik niet begrijp. Ik heb nog nooit zoveel niet gedaan. Daarom wist ik niet hoe heerlijk het was om niets te doen. In 't begin vond ik 't verschrikkelijk. Nu dwingen ze me om iets te doen met al dat nietsdoen van mij. Maar in elk geval heb ik de luxe om onzin te vertellen. Ik ben zo volgzaam. En schattig. Ik wist niet dat het zo kon zijn. Ik heb tien dingen. Ik weet niet wat ze zijn. Ik heb verf, penselen. Ik verf alle dingen, soms herinner ik me dat het allemaal van mij is, zoals nu, maar alleen nu. Als dat zo zou zijn dan heb ik duizend dingen. Maar ik hoef dat niet allemaal. 't Is zo weinig. Als ik echt zou willen hebben wat ik zou willen dan zou ik nog zeventig jaar willen leven. Ik had altijd wat ik niet wilde, dat wist ik, maar ik weet nu pas wat ik altijd heb gehad, ze laten me niet meer hebben wat ik altijd heb gehad. Ze willen dat ik een ander ding heb, maar ze vertellen me niet wat. Misschien weten ze het zelf ook niet. Ik probeer dat ze het me uitleggen, maar het lukt ze niet. Ze zijn heel jong. Ik zie het ding zoals het is. Welke taal spreken ze? Laatst dacht ik dat het Frans was. Mooie taal, Frans. Maar het is geen Frans. Daar kwam ik achter. En als ik ze erover zou vragen, dan zouden ze zich rot schrikken en doodgaan. En dan zou ik verdrietig achterblijven. Zij zijn heel verdrietig. Ze denken dat ik dat niet weet. Maar ik weet dat ze heel verdrietig zijn. Ik heb nooit verdriet gekend. Ik had andere dingen die ik me niet meer kan herinneren. Soms vergeet ik dat ik een lichaam heb. En als ik het mij herinner, dan denk ik aan andere dingen, zoals eten. Maar ik eet om hún honger te stillen. Ik heb nooit zo'n honger, maar als je niet eet, is er geen vrede. Als ik me bedenk dat ik iets te eten wil maken dan geeft dat weer allerlei problemen. Ze laten me niet koken. En op dat moment eet ik. Ik eet! Ik eet! Ik schrok het naar binnen! En zij houden zich koest. Ik heb meer haast dan toen ik jong was. Ik weet dat er nog maar weinig tijd is. En het zal gebeuren zonder enig ceremonieel. Misschien duurt het niet eens meer zo lang. Maar je mag je er niet mee bemoeien. Op een gegeven moment gebeurt het. Klaar. Iedereen huilt, iedereen maakt ruzie, iedereen gaat weg. Ze weten niet dat ze al weg zijn. Ik weet het. Ze zijn allemaal heel verdrietig. Erfenis van wie? Nou ja.

ÁGUIDA – (*Schreeuwt naar De Kleine*) Mijn penselen! (*De Kleine komt binnen en geeft haar een aantal penselen. Águida praat tegen De Kleine en probeert haar aandacht te krijgen.*) Dat is wat ik me herinner. Toen alles slechter werd begon ik ze allemaal te schilderen. Ze hielden ervan om geschilderd te worden. Ze zijn heel mooi. Nu zou ik tegen een van hen zeggen dat ze zo niet hoeven te blijven. Ik weet niet wat het trucje was. (*De Kleine loopt weg*) Maar het was een trucje. Half bevroren. Denkend. Ik zei dat hij zo niet hoefde te blijven met dat gezicht dat alles ziet, dat witte gezicht. Heel ernstig. Superernstig. Wat ik deed was zingen. Ik zong voor iedereen en ze vonden het leuk. Ze zeiden niks, maar ze vonden het leuk. Je kunt niet zo ernstig zijn. Ik kan niet zingen, maar ik zing. Net als mama. Mama zong heel veel. Ze zong staand, ze zong zittend. Soms had ze zin om het volkslied te zingen. Ze legde haar hand op haar borst en zong 't helemaal. (*Águida legt haar penselen op de grond, haar hand op d'r borst en zingt het volkslied. Ze zingt het volkslied helemaal verkeerd, de coupletten in de verkeerde volgorde. Ze giert het uit van het lachen als ze klaar is met zingen.*) Mama deed wat ze wilde. Ze zong het volkslied voor de lunch, en ook 's ochtends. Had ze bijna niks te doen, dan zong ze het volkslied. Interessant was dat. Ze zei ook geen aandacht te besteden aan alles wat ik zeg. Ik weet niet waarom ze dat zei. Ze kijken naar me. Vandaag zal iedereen wit zijn. Morgen zijn ze misschien groen. Alles regelt zichzelf. Die andere kan blauw zijn vandaag. De enige blauwe. Mooie kleur, blauw. Dat zeg ik nu tegen de witte zodat die zich niet rot voelt omdat de ander blauw is. Hij denkt dat hij de ander is. Ik heb gezegd dat 'ie niet de ander is. Maar ik weet wat ze willen. Ze willen dat ik de ander ben. Ik ben dat niet. Ik ben niet de ander. Zij zijn de ander. Ik ben een goed doel.

(De belichting verandert even).

ÁGUIDA – Ik heb nog geen honger. Honger is iets wat je ineens krijgt. Vandaag had ik het niet. Ik wacht op ze. Het zijn er veel. Een bataljon. Ai, ai, ai Teresa! Ze weten niks. Maar zo is het. Er zijn dingen die we niet weten. En dat is beter zo. Ze zijn niet anders, gek is dat. Ze zijn hetzelfde, allemaal. Ze zijn vast familie. Zouden ze op mij lijken? Ongelooflijk zo oud als ik ben. Een van hen liet me een foto zien en ik schrok van de persoon op de foto. Ze zeiden dat ik het was. Ik spreek meestal niemand tegen, omdat ik niet van ruzie hou, ik wil niet eens dat ze denken dat ik iemand iets slechts toewens, mijn hemel, maar als ze dat denken, dan kan ik er ook niet veel meer aan doen, en sinds wanneer kunnen ze me horen denken? Ik weet wel dat er eentje anders is. Een jongen. Hoe heet hij ook alweer. De naam van de jongen. Ik denk dat ze het niet weten. Ik moet er zelf op komen. Laat me denken. Hij heet. Ik slikte.

ÁGUIDA - Maar de jongen. Ik weet z'n naam ook niet meer. Ik droom bijna elke dag over hem. Hoe heet die jongen nou ook alweer. Hij komt ook op tv. Zo'n jongen die ook heel goed kan zingen. Hij praat met me, vraagt hoe 't met me gaat. Ik zeg dat 't gaat, dat alles goed gaat. Dan zegt hij mijn naam: Águida, Águida! Hij weet mijn naam en vergeet 'm niet. Hij roept mijn prachtige naam. Maar zijn naam weet ik niet meer. Eigenlijk een gebrek aan manieren, want hij weet de mijne wel. Águida, Águida! Is dat mijn naam? Dat is mijn naam. Dat weet ik nog. Die van hem weet ik. Maar ik denk dat hij zich vergist. Misschien is dat helemaal mijn naam niet. Maar die van hem weet ik. Ik vertel 't aan niemand. Ik fluister zijn naam. Roberto. Je zou moeten horen zo mooi als hij zingt. En hoe knap hij is. Maar deze hier, die naar mij kijken, die zijn alleen af en toe maar knap. En ze staan stil als een stelletje beesten. Ze zijn allemaal wit. Allemaal helemaal schoon, smetteloos. En ze staan stil. Standbeelden. Zij zullen mij vast ook zo zien. Wat zij voor mij zijn, dat ben ik vast voor iedereen. Niemand ontsnapt. Alles aan de buitenkant, niets van binnen. Alles hol. Zij.

ÁGUIDA - Ze komen eraan. Ik hoor hun geluiden. Het zijn er veel.

ÁGUIDA - (*Roept De Kleine*) Mijn penselen! (*De Kleine komt op en verzamelt de penselen die verspreid over de vloer liggen. Águida grijpt naar De Kleine die niet veel geduld lijkt te hebben om naar haar verhalen te luisteren en weer vertrekt*) Een van hen komt hier elke dag. Ik wilde weten of hij honger heeft. Ik vergeet dat altijd te vragen, omdat ik nooit honger heb. Maar ze geven me altijd te eten. Ze geven me de hele dag door eten. Dat vergeten ze dan weer niet. Ze denken dat er niks belangrijkers is in de wereld. Dat een oude vrouw alleen maar eten nodig heeft om gelukkig te zijn. En een bad. Maar ik wil 't er niet over hebben. Er zijn veel andere dingen, bijvoorbeeld, vandaag had ik heel veel werk. De dingen zijn heel moeilijk. Want het moet gebeuren zoals zij dat willen. Maar ze snappen er niks van. 't Is zo triest, ik bedoel, het is heel triest dat het toilet verstopt is. Soms. Dan kan ik m'n drol er niet in achterlaten. Ik leg hem dan ernaast. Daarna wikkel ik 'm in papier en gooi ik 'm in de prullenbak. En dat is echt veel werk want soms is het een grote drol en soms is 'ie zo klein dat je 'm nauwelijks kan zien. Ik doe liever iets anders met die drol. Nou ja, ik gooi 'm in de prullenbak. Dat is een van de mindere dingen van het leven. Zij zitten heel lang op het toilet. De Kleine die me eten geeft zit er uren op. En ze heeft een obsessie met water. Ze wil me met alle macht wassen. Ik weet niet waarom dingen gebeuren. Altijd zijn er dingen die je niet leuk vindt. Zelden is alles goed. Mama had altijd een branderig gevoel in d'r kruis. Ze klaagde veel. Ze klaagde. Ze maakte geluid. Maar ik weet niet of dat met De Kleine was. Misschien met mama. Als het met De Kleine was is het goed. Zo is 't. Ik gaf handdoeken. Ik heb er veel. Allemaal even mooi, je zou ze moeten zien. Prachtig.

(De Kleine komt op en ruimt de tafel op.)

ÁGUIDA - De Kleine is een pittige tante. Brengt me brood en koffie. Als dat alles was zou het heel goed zijn. Onder de warme broodjes liggen nog wat pilletjes. Het zijn schatjes. Ik denk dat zij de schuldigen zijn, deze pilletjes. Ik moet oppassen want ze zijn vliegensvlug. Ik bewaar ze in mij. Goed doel. Daar zijn ze voor gemaakt. (*verandert van toon zodat De Kleine het kan horen. De Kleine maakt de vloer onder de tafel schoon.*) Maar ik had het over mama. Mama was een prachtige vrouw. Ze speelde piano voor papa. Ik keek graag naar mama terwijl ze piano speelde voor papa. Ik werd 's avonds wakker en dan hoorde ik haar vanachter de keukendoor. (*Zingt het Volkslied van Brazilië en deze keer met de juiste woorden*) Mama hield erg van muziek. Ik vind hem ook heel knap, hem, de jongen. Echt heel knap. Hij heet Roberto. Je zou moeten horen zo mooi als hij zingt. Ik begon hem pas goed te vinden na zijn dood. (*De Kleine lacht, spottend.*) Nee, de jongen is niet dood. Mijn man is dood. Ik begon de jongen pas goed te vinden na de dood van mijn man. Ze komen eraan. (*Tegen De Kleine*) Ze zullen willen eten. De Kleine heeft niets te eten gemaakt voor ze. Ze komen om van de honger. Mijn hele leven ging dat zo. Ga weg, Kleine! (*De Kleine gaat niet weg*) Ik moest opnieuw naar de wc. Ze zeggen dat je rustiger wordt als je ouder wordt, gematigder. Ik merk er niks van. Als ik me stilhoud dan bevuil ik mezelf. Ik moest opnieuw naar de wc. Maar je kan je plasje niet opvangen met de hand. Het zich mengt met het water.

(Muziek. De Kleine loopt naar Águida en geeft haar d'r medicijnen. Vier van elk. De Kleine geeft de pillen één voor één aan Mevrouw. Águida neemt ze in met water en wordt helemaal nat. Als De Kleine wegloopt, spuugt Águida het water op de vloer. De Kleine veegt

het water van de vloer en controleert of mevrouw de pillen heeft doorgeslikt. De Kleine loopt opnieuw weg. Águida laat alle pillen vallen, één voor één. Águida blijft op de stoel zitten. Licht schijnt op haar.)

ÁGUIDA - Ik praat niet graag. **(Herhaalt deze zin een paar keer)** Ik denk liever dan dat ik praat. Dat alleen al is een resultaat. En ik zeg alleen de waarheid. Ik vertel geen gekke leugens. Zij praten. Veel. Wrede dingen. Vandaag zei er een dat ik getrouwd was. En dat ik een zoon heb. Kijk aan. Mama had heel veel kinderen. Ik ben de laatste. Laatste? Ja, volgens mij ben ik de laatste. Mama zei tegen mijn man dat ze een branderig gevoel had in d'r kruis. Mama zegt alles! Mijn man, ik heb een foto van mijn man. Je zou moeten zien hoe mooi hij is. Een serieuze en keurige vent, mijn man. Weet je nog die jongen van de tv. Die zingt. De Kleine weet 't. Ik moet mijn handdoeken vinden. **(Beschildert opnieuw haar vogels)** Ik had een andere Kleine hier. Een klein zwart vrouwtje. Een heel mooi zwarte vrouwtje. Met haar grote witte ogen, haar witte tanden. Ze lachte bijna nooit, die kleine. Ze lachte heel weinig. En slim dat ze was. Nu herinner ik 't me weer, één keer heeft ze echt gelachen. En hóe. Tot 't pijn deed. Toen zag ik 'r tanden. Een hoge schaterlach. Héél hoog. Toen werd ze oud. Zo snel? Ze had pijn in haar been, ze liep te hinken. Ze had een snor, die zag ik altijd. **(Águida schildert een snor op De Kleine)** Het Zwarte Vrouwtje had een snor. Natuurlijk, ik hield m'n mond. Je kan niet alles zeggen. Het was de leeftijd. Ik heb geen snor. Ik ben getekend. Nu ben ik oud. Is het nog vroeg? Niemand vertelt mij wat. Het Zwarte Vrouwtje was nog zo jong. Het was haar vijftiende lente. Ze wilde studeren en ze ging ook graag naar de kerk. Ze woonde ver weg, het Zwarte Vrouwtje. En op een dag wilde ze niet meer hier komen. Ze zei dat ze moe was. Dat ze alleen nog maar de deur uitging om naar de kerk te gaan. En is ze gestopt met studeren, het Zwarte Vrouwtje? Ik denk dat ik het over twee Zwarte Vrouwtjes heb. Goed, en toen kwam dus deze andere. Deze Kleine. Ik heb honger!

(Spreekt rechtstreeks de vogels en De Kleine toe)

ÁGUIDA - Ik moet jullie af en toe alleen laten want anders hou ik het niet vol. M'n benen doen pijn. Jullie voelen dat soort dingen niet. Jullie zijn schatjes. Jullie willen de hele tijd kusjes. Laat me af en toe even. Niemand kan de ander zoveel nodig hebben. Jullie vreten me op. Ik vergeet zelfs om te bidden. Mijn man zei z'n gebed in bed, met de lichten uit. En daarna, je weet wat er daarna gebeurde... Mijn man deed alles met de lichten uit. De Kleine zegt dat ik de pilletjes moet innemen. Dat het tijd is voor ze. Ik vind de pilletjes heel schattig. Maar ik ken ze niet. Soms denk ik dat het hun schuld is dat ik dingen vergeet. Maar dat zal wel niet. Ik ben heel oud. Zei ik dat? Kijk naar mij. Ben ik oud? Ik slik elk ding door. De Kleine zei dat ik al had gegeten. Wat maakt het uit of ik wel of niet heb gegeten. Ik moet nog van alles doen voordat ze allemaal hier zijn. Ik weet wat ik moet doen. Ik ga 't doen. **(Águida spuugt op de grond)** Doen. **(Spuugt opnieuw)**. Precies hier.

(Águida loopt naar de waslijn en hangt haar rozen op.)

ÁGUIDA - Mijn man zei altijd **schitterend!** Ze zijn allemaal ook erg mooi. Dit is een. Ze heet. Ik weet niet hoe ze heet. Mijn man heeft ze geplant. Mijn man heette. Ik weet heus nog wel hoe mijn man heette. Mijn man heette Jezus. Ik weet niet waarom ik met iemand ben getrouwd die Jezus heette. Het was Celestina. Celestina is getrouwd met een man die Jezus heette. Hij was klein, mollig, bijna kaal. Mooie naam. Mijn man heette Jezus. Ze zeiden dat ik kinderen heb. De kinderen, wanneer zijn ze hier? Straks, ik weet 't. Ze zullen snel hier zijn. Er zit één hele mooie tussen. Allemaal mannen. Allemaal mannen, arme zielen. Het spijt me. Ik ben een man, **(Hoest een beetje)** ik rochel. Mijn man rookte veel. Ik had astma. Mijn man maakte me ziek. Ik trouwde en kreeg kinderen.

(De Kleine roept Águida.)

ÁGUIDA - **(Geïrriteerd)** De Kleine roept mij.

(De Kleine komt op met een borstel. Águida vlucht naar de andere kant van het podium. De Kleine blijft stilstaan en wacht op Águida.)

ÁGUIDA - Deze Kleine vindt het maar wat leuk om mij aan te kleden. Ze keert me nog net niet ondersteboven. Ik zeg zoveel dingen als ik wil en als jij dat niet goed vindt dan hou je je mond maar. Ik maak de dienst uit, want ik ben de baas en ik zeg wat ik te zeggen heb, zelfs als ik niet weet wat ik moet zeggen zeg ik het, hoe ik het ook wil zeggen, eh, hou jij ook je mond, ik zeg je, je mag niet boos tegen mij praten. **(Águida loopt kwaad naar de stoel. De Kleine probeert haar haar te fatsoeneren)**

ÁGUIDA - Laat me met rust, mijn haar zit prima en ik doe toch niet wat zij willen en mijn haar is niet grijs, 't is zwart als. Mijn haar, ja, mijn haar is, ja, mijn haar zal geen kleur hebben en ik weet niet wat deze dame wil doen met mijn haar, ze wil dat mijn haar, dat mijn haar geen kleur heeft, alsof ik geen haar meer heb, ik heb geen haar meer, en ik wil geen haar meer hebben, mijn haar zal worden geverfd als ik geen haar meer heb, ik wil mijn haar niet verven en zij willen dat ik mijn haar verf, mijn haar, het is mijn haar ... mijn haren zijn eeuwig ... mijn haar ... mijn haren zijn eeuwig...mijn haren... ze-zijn-eeuw-ig...ik stop met denken en zij blijven groeien.

Dr. Sanaka. **(Muziek)** Wie is Dr. Sanaka? Celestina, Celestina heeft labyrinthitis. Wanneer ging haar Jezus dood? Er kwam hier een dief binnen en haar Jezus jaagde de dief **heelsneldedeuruit**.

(Licht dempt als De Kleine wegloupt. Águida haalt haar haar door de war met haar handen. Wijzig licht.)

ÁGUIDA - Ik heb iets nodig. Ik heb geen geld... heeft iemand mijn geld gezien? Ze hebben me zonder geld achtergelaten. Ik ga bij iemand een klacht indienen. Misschien moet ik even van deur tot deur gaan. Heeft iemand mijn geld gezien? Zij willen altijd maar hebben. Verlangen is mooi. Ik vind alles mooi...

(Tegen het publiek)

ÁGUIDA - Hoe laat is 't? Iemand, vertel 't me, ik ben een oude vrouw! Ik ben een oude vrouw! Een oude vrouw verdient uitleg. Als ik iets uitgelegd wil hebben dan denk ik aan hoe laat het is. Hoe laat is het? Hoeveel tijd is er nog? Duurt het nog lang? Kan iemand ver voor me kopen? Dan kan ik de ogen van mijn kinderen schilderen. Ik ben niet gek. Dat zeiden ze. Ik hoorde 't. Ik hoor alles. Maar niemand luistert naar mij. Hopeloos. Maar zo is 't. De rode verf loopt uit. Kan iemand meer rode verf voor me kopen? Verwinkel Arthur verkoopt 't. **(Tegen De Kleine die buiten het podium is)** Wie is deze Arthur?

Águida - Maar wat ik zeggen wilde, ik zei 't tegen mijzelf, ik zei dat ik niet weet of mijn hoofd goed op z'n plaats zit. Ze zeiden dat ik gek ben. Ik ben vergeetachtig, dat is alles. Maar het is niet erg als ik gek word. Ik heb hoge cholesterol, bloedarmoede, mijn bloeddruk gaat van hier tot daar. Een gedoe, bloeddruk! De druk zit in mij. Op deze manier ontplof ik nog. Het is de schuld van Dr.

Sanaka. Wie is deze dokter? Een apart figuur, hij kijkt raar uit zijn ogen, met één klein oog en één grote, hij ziet de bodem van de dingen, hij ziet mijn kern, deze Dr. weet wat er met mij aan de hand is, maar hij zegt niks, hij behandelt me niet goed, dat kan ik u allemaal vertellen, deze man behandelt mij niet goed! Hij laat mij dingen inslikken. Ik slik, ik doe wat ze me opdragen. Alleen zo zijn ze tevreden. **(De Kleine brengt haar naar de tafel waar een kom soep voor haar klaarstaat. Águida blijft tegen het publiek praten)** Ik hou van tevreden mensen. Als zij mij met eerbied behandelen, dan doe ik dat ook. Zo gevoelig ligt het.

(De Kleine zet Águida op de stoel en bindt haar een groot gekleurd servet voor. Águida praat en raakt haar soep nauwelijks aan)

ÁGUIDA - **(Tegen De Kleine)** Ik wilde weten waar mijn man is. **(Stilte. Zegt over De Kleine tegen het publiek)** Ze geeft geen antwoord. Het lijkt wel of ze niet kan praten. Of dat ze bang is om te praten. Ze lijkt op een robot. Ze bracht mijn soep. Blijft bij me tot ik klaar ben. Als ik tegen haar zeg dat ze een kookcursus moet doen kan dat verkeerd vallen, maar ik heb nog nooit iemand zó slecht zien koken! **(Tegen De Kleine)** Ik vroeg naar mijn man! Ze weet het niet. Ik zeg dat Horácio komt lunchen, zij: niks. Celestina komt me niet opzoeken, zij: niks. Clésio is dood! Zij: nog minder. Ze hebben mevrouw Zélia iets aangedaan, oh, dat vind ik echt niet fijn!! Ze hebben mevrouw Zélia iets aangedaan. Dat pittige oudje! Niemand hoort me niemand hoort me niemand hoort me. Ze hebben dat oudje iets aangedaan. Dat arme mens.

(Stilte. Ze brengt een lepel soep naar haar mond, maar eet niets. Ze laat de lepel met opzet op de grond vallen om de aandacht van De Kleine te trekken. De Kleine zit vooruit te staren en ziet het niet.)

ÁGUIDA – Alberto, Augusto, Aroldo. Dat zijn namen. Dat weet ik nog goed. Het waren mijn dokters. Of mijn zonen. Ze zijn allemaal oud. Bijna dood. Dode dokters. Dokters zouden niet dood mogen gaan. Maar een van hen is dood. Wie van mijn zonen is dood? Waar is de lepel? Waar is de lepel? **(De Kleine luistert niet)** Waar zijn de anderen? Het maakt niet uit, ze lijken allemaal zo op elkaar dat ik niet eens weet wie er dood is. Waar zijn de anderen? Waar is de lepel??? **(De Kleine bukt en pakt de lepel)** Ik weet waar ze zijn. Ze zijn bij de anderen. De lelijkheids. Ik kan me er één herinneren. Zij weet dat ik me haar nog herinner. Mijn zoon is met die vrouw die denkt dat ik niet meer weet wie ze is. Maar ik weet het nog. Ik zal het nooit vergeten. Knap, een beetje...een zeur. Alsof ze een slachtoffer is. Ik doe alsof ik het niet weet. Ik doe alsof ik gek ben om te kunnen leven. Ik ben heel lief. Straks is ze hier. Ik moet mijn handen wassen. Ze moesten eens weten wat ik met deze handen doe.. **(Tegen De Kleine)** Deze Kleine is de enige die altijd komt. Ik gaf haar een kus. Ik gaf er één. Ik gaf haar een ding. Dat gaf ik haar. Als ik nog jong zou zijn dan zou ik met De Kleine trouwen. Ze is een schatje. Af en toe zeg ik 'r dat ze weg moet gaan. En dan gaat ze. Soms komt ze. En dan zegt ze: hallo! Ik zeg niks. Ik haat De Kleine. En dan zegt ze dat ze niet meer weggaat. Dat ze dus niet gaat. Omdat ik hier ben en altijd hier zal blijven. Ik ga hier niet weg. Ik wacht op ze. Wat een ellende! Zei ik dat? Wat gemeen.

(Águida loopt met de stoel naar het voortoneel om met het publiek te kunnen praten)

ÁGUIDA - Ik was altijd heel gelukkig. Mijn man ging 's ochtends om vijf uur de deur uit en kwam om één uur 's nachts terug om het bord soep te eten dat ik voor hem had bewaard. Mijn man had twee banen. Een overdag en een 's avonds, daarom was ik heel gelukkig. **(Tijd verstrijkt. Lichte glimlach)**

ÁGUIDA - Want ik zorgde voor de kinderen en hij voor het geld en de mensen om hem heen, ach mijn man **(Muziek start)**, hij was een goed mens, als God me zo zou horen praten dan weet ik niet wat er van me geworden zou zijn, maar mijn man was een goed mens, zo goed dat het moeilijk ruzie maken was met hem, vriend van het Koninkrijk Gods, maar ik haatte hem, niemand hoort me niemand hoort me niemand hoort me echt niemand hoort me zelfs niet als ik praat en niemand zal me ooit horen want ze komen toch nooit en ik ben hier en De Kleine is hier en ik heb zo'n zin om afschuwelijke dingen te zeggen, De Kleine zorgt voor het huis en als ze wil kan ze al het geld jatten want ik weet dat er ergens geld verstopt ligt maar niemand weet waar, maar ik heb heel veel geld in de prullenbak gegooid zodat ze zouden denken dat De Kleine het had gepakt want niemand geeft mij ook maar een cent en het was mijn man die mij geld heeft nagelaten en ik vond mijn echtgenoot een saaie man, hij hield niet van muziek hij zei nare dingen over zijn zussen noemde mijn zoon een communist en die zussen van 'm zijn nooit getrouwd geweest en hebben ook nooit geneukt ze hebben nooit hun benen tegen iemand aan geschuurd of iemand gehad die zijn gele zwerfstanden in hun oksels zette ze praatten over politiek in groepjes mannen alsof ze een herenclub waren ze zeiden slechte dingen over De Dictator in mijn gezicht en ik ben zo vaak huilend weggelopen en mijn zoon de communist wilde hun allemaal een dreun verkopen en mijn man haatte De Dictator ook en een van mijn zonen die geen communist was waarvan ze altijd zeiden dat mijn zoon dingen inslikte en ik wist niet dat mijn zoon dingen inslikte hij was mijn jongste zoon en de mooiste van hen allemaal, hij ging dood **(Muziek stopt)** (...) Dood. De Dictator is ook dood. Dood. Keizers gaan dood. Helden ook. Ik kan het nog navertellen. En jullie die dood zijn en het niet weten. Jij blauwe en jij witte. Zuurpruimen allebei. Jullie zullen doodgaan ...ik ben weerbarstig.

ÁGUIDA - Doodgaan? Nee, ik wil niet dat ze doodgaan. Ik geef ze eerst koffie. Koffie houdt je in leven. En een sigaret. Iedereen rookt. Ik heb nooit gerookt. Ik had astma. Mijn man rookte sinds zijn zestiende. In die tijd was je al snel een man. Hij was heel mooi. Een ventje. In een wit pak. Hij heeft in de gevangenis gezeten. Ja, mijn man heeft in de gevangenis gezeten. Hij kreeg klappen in de bak. Één keer wilde ik mijn man ook slaan. Ik weet niet waarom. Vast uit liefde. **(Overdreven spottend)** Ik ben altijd een communist geweest en mijn man wist dat niet. Ik heb aan heel veel acties meegedaan. **(Schaterlacht. Pauze)** Als God me zo zou horen praten alsof ik de weg kwijt ben. Maar niemand luistert naar mij. Wie komt mij redden? Ik zou willen leren schreeuwen om hulp. Zou het de moeite waard zijn? En wie zou dan de eerste zijn? Mijn dode man of de levenden?

(Muziek. Águida giet een heel glas rode verf leeg op de witte handdoek die samen met de rozen aan de waslijn hangt. Buiten het podium luistert De Kleine naar het nummer "Música Suave" van Roberto Carlos. Águida luistert en begint vrolijk te dansen)

ÁGUIDA - Er is er een die zingt. Ik doe het ding aan en hij zegt: Águida, Águida! Dat is mijn naam. Die van hem weet ik niet. Heel mooi. Ik heb hem altijd dingen te vertellen en er is geen tijd.

ÁGUIDA -Hij zei dat hij me vandaag zou komen opzoeken. En als hij hier is dan zal ik zeggen wat ik wil vertellen. Ik zal zeggen dat ik van hem hou. Mijn man mocht hem niet. Hij vond zijn gezang kattengejank. Ik weet het. Ik weet dat hij leed. Een ongeneeslijk lijden. Zo nobel. En ik hou van hem. Hij is heel lief ... hij heeft mij naakt gezien. Ik voelde geen schaamte. Ik voelde geen schaamte... Schaamte...

ÁGUIDA - **(Muziek stopt. Op samenzweerderige toon)** Over schaamte gesproken. Zuleica gaat trouwen. Ze zou zich moeten schamen voor haar kind. Ze gaat trouwen en ze heeft al een zoon. Ze zeggen dat haar aanstaande een luiak is. Luieren is goed. Maar een mens moet geen luiak zijn.

ÁGUIDA - Dit wordt verschrikkelijk! Wanneer is het afgelopen? Het moet afgelopen zijn! Of ik stop nu meteen met alles! Willen jullie het zien? Ik ga nú weg. *(Verontwaardigd verlaat ze het podium, tierend)* Niemand vertelt mij wanneer ik moet gaan. Niemand kan mij dat vertellen. Wie denken ze dat er aan de touwtjes trekt. Laat mensen met rust! Laat ze met rust! Ik vind mensen zo zielig! Ze zijn heel mooi!

(De Kleine staat op het podium Águida op te wachten. Águida komt terug met een rol wc-papier)

Águida - Ik heb meer verf nodig. Verf, alsjeblieft. En een plak maïscake en koffie! *(In een andere toon)* Wat was mijn achternaam toen ik getrouwd was? Die persoon ben ik niet meer. De persoon die ik was, ben ik niet meer. Ik was altijd zo.

ÁGUIDA - De dingen gaan steeds beter. Het is zo veel erger. Laat het allemaal ineens slecht gaan, want het gaat slecht met mij. *(Tegen de vogels)* Het gaat slecht met me, jongens, heel slecht, en de dingen gaan beter, ze gaan slechter, maar ze houden nooit op. Ik zeg dit omdat ik hoor dat het hier slechter gaat. Ik weet niet wat ermee wordt bedoeld. Ze bieden troost, zoeken een schuldige. Wie is dan die ene schuldige? Ze zijn ook op zoek naar een uitweg. Wat voor uitweg, waarheen, als ikzelf niet eens weet hoe ik ben binnen ben gekomen? Ze zeggen dat Jezus de uitweg is. Maar was hij niet dood? Binnenkort de man van Celestina. Altijd de sukkel die ze het eerste pakken. Soms bid ik. Ook ik ben niet van steen. Ik heb een kleine ziel in mij. Die heb ik altijd bij me. Mijn ziel loopt me achterna. Soms denk ik dat ze me ontsnapt. En zij niet alleen. Andere dingen ontsnappen mij ook. Ik weet niet zo goed wat ze zijn. In principe zijn het winden. Flatulentie, zei mama altijd. Soms gedroeg ze zich nogal onmogelijk en dan zei ze gewoon scheet. Mama deed wat ze wilde. Mama was verschrikkelijk. Maar 't is niks bijzonders wat er met mij aan de hand is. Het zijn winden, dat is alles. Ze ontsnappen me allemaal als ik langs de keuken loop. Wat maakt ze besluiten om te ontsnappen precies als ik langs de keuken loop? De Kleine doet alsof ze het niet hoort. Ze denkt dat ik me ervoor schaam. Ze denkt vast dat het vernederend is voor een oudje om geen controle meer te hebben over wat er aan de achterkant ontsnapt. Misschien begrijpt ze niet wat er bij haar uitkomt. Dat zal het zijn. Maar ieder zijn eigen ding.

(Águida loopt naar de coulissen en pakt een juwelenkistje. Loopt terug naar het podium. Gaat op de stoel zitten. Doet het kistje open. De Kleine komt aanlopen met een vijl, nagelschaartje en andere spullen om de nagels van Mevrouw te doen.)

ÁGUIDA - Het is mijn verjaardag. *(Kort muziek)* Wiens verjaardag? Straks gaan ze me vertellen hoe oud ik ben geworden. Daarom zijn ze hier. Ik hoef me geen zorgen te maken. Ze vertellen me altijd van alles. Ze willen mij altijd bewijzen dat ik dingen vergeet, dat ik niks meer weet. Tegen anderen zeggen ze dat ik doodga. Dat is niks nieuws. Ik zal niet rusten tot ze mijn elegante doodsbéd de grond in laten zakken. Ze zullen al mijn geld krijgen. Maar ze zijn best dom, want ze hebben al het geld dat ze willen allang. Ik hou van ze. Ik heb nooit gezegd dat ik van ze hield. Misschien moeten ze daarvoor eerst doodgaan. Ik heb zin om alles onder te schijten. Maar zelfs dat stoot ze niet af. Ik heb erger gedaan, ik had een drol in een dunne laag papier verpakt op de vensterbank van mijn slaapkamer gelegd zodat 's ochtends het hele huis doordrenkt zou zijn met de weelderige geur van alles wat ik in mij heb. Ze schrikken nergens van. Met alle kracht proberen ze 't te begrijpen. *(Muziek start en gaat door tot aan het eind van de tekst)* Het is mijn verjaardag. Verjaardag van wie, ze feliciteren me elke dag al nadat ik in bad ben geweest. Elke dag. *(Águida doet oogschaduw op, oorbellen in, een parelsnoer om.)* Ze komen binnen, overladen me met kussen, kiezen mijn kleren uit, lopen door mijn huis, eten mijn eten, slapen in mijn bed, drinken mijn koffie, doen me in bad, wassen me, boenen mijn benen, wassen mijn haar, ik weet niet wat ze willen doen met mijn haar, ze laten me niet plassen, ze laten me niet poepen, ik mag niet lopen, ik mag niet te veel te eten, ze letten op alles wat ik doe, hebben het over mijn toekomst, mompelen dingen, hebben ruzie met elkaar, haten zichzelf, zijn incapabel, onfatsoenlijk, te jong, te jong en te zwak, te mislukt, ze kunnen niet tegen mislukkingen omdat ze jong zijn, ze zullen altijd jong blijven tot ze leren om stront te scheppen met de hand. Ach, mijn kinderen, mijn schijtkinderen, mijn hoopjes stront, vast aan de grond, gevangen door dezelfde grond waar ze hun eigen stront in trappen, naar de hel met ze, allemaal, naar de hel met ze. Hongerige wolven zijn 't en hongerige wolven blijven het. En ik. En ik? *(Muziek stopt. Águida haalt de lippenstift van haar lippen)* Ik ben klein. Ik ben heel klein.

(Águida praat tegen De Kleine. Geeft het meisje een ketting)

ÁGUIDA - Zo mooi is deze Kleine. Ze is zo mooi. Ze helpt me met het wassen van mijn kruis. Haar hand is zacht. Ik zag één ding: De Kleine heeft een grote kont. Ik heb nog nooit kont gezegd. KONT.... KONT... niemand hoort me niemand hoort me niemand hoort me niemand hoort me. Alles wordt belangrijk als de dood dichtbij is, ieder woord, elke naam, elk ding. Alles is een ding, alles is een ding. Ik ben een ding. Mevrouw Ding. Ik denk dat ik doodga. Dat denkt een oud iemand altijd. Dat 'ie doodgaat. Wie gaat er dood? Wie weet wie er doodgaat? De Kleine gaat dood. Ik hoorde een van hen zeggen dat De Kleine... dat ze... LEKKER was! De Kleine is... LEKKER!! Niemand hoort me niemand hoort me niemand hoort me. *(Bijna bang)* Kan je leven? Kan je eeuwig leven? Is dat zo? Dat is zo. Niemand kan ... niemand kan ... Ik heb veel mooie bloemen verslonden. Niemand pakt. Niemand pakt. Wat als mensen niemand zouden pakken? Zonde. Iedereen hier zondigt. Mijn man heeft me veel dingen geleerd. Altijd met het licht uit. Ik heb mijn man nooit naakt gezien. Pas toen hij ziek werd. Ik heb altijd veel genegenheid gevoeld voor mijn man. Hij was erg lief. Één keer zag hij me niet. Maar ik zag mijzelf wel. Ineens zag ik mezelf in de spiegel. Ik zag een vrouw met blote borsten en een parelketting om haar nek. Een hele mooie vrouw. Mijn man zag het niet.

(Águida loopt naar het voortoneel)

ÁGUIDA - Waar kan je vertellen wat je beleeft? Wie luistert naar mij? Ze komen eraan. Het duurt niet lang meer. Als ze hier zijn dan roep ik ze bij elkaar en doe m'n tanden uit zodat ze kunnen zien wat voor gat ik in m'n mond heb. Dat gaan ze niet leuk vinden. Maar ik haal ze eruit zodat ik kan zeggen wat ik moet zeggen. Of ik laat dat bruine ding zien net zoals mama dat deed. *(De Kleine is de badkamer aan het opruimen. Ze heeft een pan met water, een schaal, een spons)* Mama komt eraan, ze houdt van zingen dat oudje. Ze zong staand, ze zong zittend. Ze zong teveel. Ze zong voor iedereen. Een schat, mama. Horácio komt eraan. Hij gaf mama kopzorgen. Gemeen tot op het bot, die Horácio. Ach, mijn leven, zoveel tederheid in mijn leven. De jongen! Aan het eind van elk jaar zingt hij op tv. Hij huilt veel, de jongen. Hij is vast iets kwijtgeraakt. Ik ben ook iets kwijtgeraakt. Dat is niet zo moeilijk. Kwijtraken.

(De Kleine loopt naar Águida in de hoop dat ze klaar is met praten voor ze haar in bad doet)

ÁGUIDA - Binnenkort komt de dag van je weet wel. Maar doe me een plezier. Laat het me niet weten.

(De Kleine neemt de arm van mevrouw om haar in bad te doen. Licht zakt. De Kleine doet Águida's schoenen uit. Stilte. De Kleine wrijft over de rug van mevrouw. Stilte. Start muziek. Licht zakt langzaam. Spot op de vuile handdoek met de rode verf die op de lijn hangt voordat het licht uitgaat boven het bad van Águida. Tijd verstrijkt. Black Out.)

(Bewerkte versie voor de uitvoering in *Teatro Café Pequeno* in Rio de Janeiro/2004)